

κι' ἀκατάπαυστος ἀργαλειδὸς τοῦ πολιτισμοῦ μέσα στὰς πολιτείας.

Μία γυναικα, νέα γερή γυναικα, σὰν δρύινο κορμό, σὰν ἄγαλμα μαρμάρινο, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Rodin. Εἶνες ἡ γυναικα τοῦ ναύτη, τοῦ παληγκαριοῦ τῆς θάλασσας. Τὰ μάτια τῆς λάμπουν τὴν λάμψη τῆς ζωῆς καὶ μὲ πυρωμένα χεῖλη, ποῦ τὰ χρωματίζουν πόθοι κρυφοί, σὰν τοὺς πόθους τοῦ μισανογένενου μπουμπουκιοῦ στέκεται, ὡς σύμβολον τῆς ὑγείας, μπράτσα μὲ γυμνωμένα στὸ κατώφλιο παράγκας κι' ἀναπνέει τὸ ἀνοιξάτικο αέρι καρτερῶντας νὰ προβάλῃ στὴν ἀκρογιαλιὰ ὁ ναύτης τῆς, τὸ παλληκάρι τῆς θάλασσας.

Τὸ μερό παιδί τῆς ἀθώο ἐκεὶ κοντὰ παίζει μὲ τὰ χαλίκια τῆς αὐλῆς κι' αἱ νέες ὅρνιθες τριγύρω αὐλωτσοῦν τὰ χαλίκια μὲ νάζι επάνω στὰ πλουμιστὰ φτερὰ τοῦ πετεινοῦ.

Μὲ πύρινον φθόνον κυττάζει ἡ νέα γυναικα τοῦ ταξιδεύμενου ναύτη τὴν ἀγώριστη ζωὴ ποῦ περνοῦν αἱ ὅρνιθες σιμὰ στὸν προστάτη των, ἐνῷ τὸ ἀνοιξάτικο ἀέρι φέρει τέσσερας στὸ αἷμα τῆς πεταλούδας καὶ τοῦ σκουλικιοῦ, καὶ στοὺς χυμοὺς τοῦ δένδρου καὶ τοῦ χορταρίου.

Ἄλλα νὰ κι' ὁ ναύτης φαίνεται στὴ θάλασσα. Κτυποῦν γοργὰ μὲ ρυθμὸ τὰ κουπιά κι' αἱ δύο καρδιές, τοῦ ναύτη καὶ τῆς γυναικας, κτυποῦν μὲ

τὸν ἕδιο ρυθμὸ τῶν κουπιῶν. "Αχ! πῶς νοιώθει ἡ γαλάζια θάλασσα τὰ διπλᾶ καρδιοχύπια μαζὺ μὲ τέσσερις μαχαιρίες π' ἀνοίγουν τὰ χέρια τοῦ ναύτη μὲ τὰ κουπιὰ στὸ παρθενικὸ κορμὶ τῆς!

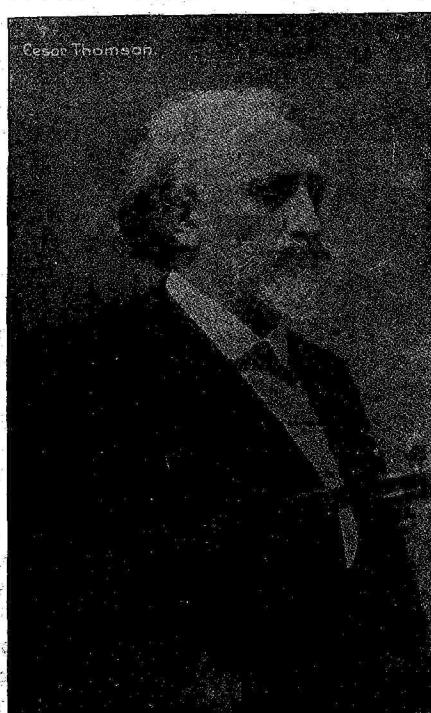
Πηδᾷει ὁ ναύτης στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ μὲ γυμνὰ τὰ μπράτσα των κι' οἱ δύο ἄγκαλιάζονται, λέει καὶ δύο κόσμοι, δύο ἀστρα ἐνώνονται μὲ τὴν παγκόσμιον δύναμιν, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, τοῦ κομογόνου ἔρωτος.

Ἄγκαλιαστὰ σὰν τὸ χάλκινο σύμπλεγμα τοῦ Rodin μπαίνουν γοργὰ στὴν φωληὴ τῆς παράγκας καὶ τὸ ἀθώ παιδάκι, ποῦ εἶνες ἀκόμα σὰν κρυμμένο μάτι μυγδαλιᾶς ἀνάμεσα στὴ μασχάλη τοῦ φύλλου, παίζει ἀκόμα μὲ τὰ χαλίκια ἔξω στὴν αὐλή, κι' αἱ ὅρνιθες, αἱ νέαις ὅρνιθες κλωτσοῦν μὲ νάζι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χαλίκια ἐπάνω στὸ πλουμιστὸ κορμὶ τοῦ πετεινοῦ, ποῦ μὲ τὴν πλουμιστὴ φτεροῦγά του χαράσσει τὸν κύκλο γύρω στὴν πουπουλένια ὅρνιθα, ἐνῷ ἔκεινη χαμηλώνει γιὰ νὰ δεξεῖη τὴν ὑποταγὴν μπροστὰ στὴ δύναμιν καὶ τὴν εὔμορφιὰ τοῦ πετεινοῦ.

Λέει κι' ὁ πετεινὸς γράφει τὸν κύκλο τὸν μαγικὸ ποῦ εἶνε πρωρισμένον ἀπὸ τὴν πλάτι τὴν μάνη κάθε θηλυκό, τὸν μαγικὸ κύκλο, ποῦ ἔγραψεν ἡ Φούτεντελαίν γύρω στοῦ Ἐρρίκου τὸ χρεβάτι.

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ

← LA "FOLLIA", →

Ο διάδομος μουσικὸς ΤΟΜΨΩΝ

III πολὺν χρόνον μουσικοὶ καὶ κριτικοὶ ἐφρόνουν δτὶ τὸ σνομα «Follia», δοθὲν ὑπὸ τοῦ Corelli εἰς τὴν XII σονάταν τοῦ V ἔργου του, ἥτο ἐπιγραφὴ συμβολικὴ ἀναφερομένη εἰς τὸ εἶδος βραδέως χοροῦ (Folies d'E-pagne, Sarabande, Ciacona, Corrente, Lenie) μᾶλλον ἡ ἔκφρασις ίδεας ἀνεξετάστως συνειλημένης καὶ ώρισμένης μουσικῆς περιγραφῆς. Ο Corelli, συνθέτων τὴν XII σονάταν τοῦ ἡθέλησε νὰ περιγράψῃ τὰς διαφόρους φάσεις, τὰς διαφόρους περιόδους τῆς τρέλλας καὶ οὐχί, ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπέθιτον, νὰ γράψῃ ψυχαγώγημά τι διὰ βιολίον, εἰς τὸ εἶδος τῶν «Folies d'Epagne». Τούτου ἔνεσεν ἔθεσεν ἐπικεφαλίδα τοῦ ἔργου του τὸν σαφῆ τίτλον

★) Ἡ μελέτη αὐτη, ἦν κατὰ μετάφρασιν δημοπιένομενη, ἔχει γραφῆ ἀπὸ τὸν ἀποδανότα δισκήτως διάσημον βιολιστὴν Τόμψων καθηγητὴν τοῦ Βασιλικοῦ Θρησκευτικοῦ Τομεῖτος Βρυξελλῶν. Ἀναφέρεται εἰς μίαν θανατικὴν μουσικὴν ἔμπνευσιν, ἦν κατὰ τινὰ τιλεντάταν ονναντίλλαν ἐξετέλεσον μετὰ πολλῆς τέχνης δὲν τῷ ημετέρῳ Θρειών καθηγητῆς τοῦ βιολίον κ. Χωραφᾶς, μαθητῆς τοῦ Σοναζῆ, δοτις ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Τόμψων.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

«La Follia» και ούχι τὸν μᾶλλον ἀόριστον «Folies d'Espagne». Μὲ τὸ ἀκριβέστερον αὐτοῦ ὄνομα και ἐν τῇ περιγραφικῇ του ἑννοίᾳ πρέπει νὰ ἑννοήσωμεν τὸ ἔργον, ἵνα ἀντιληφθῶμεν καλῶς τὴν δύναμίν του και νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν βαθεῖαν και ἐμπνευσμένην αὐτοῦ ποίησιν.

Ἐπὶ πολὺ δισυχρύζοντο ὅτι τὸ θέμα καθὼς και τινες ποικιλίαι τῆς «Follie» δὲν ἦσαν τοῦ Corelli. Εἶναι πλάνη τοῦτο, λέγει ὁ Geminiani, και τὸ πιστεύω ως αὐτός πολλῷ μᾶλλον, καθόσον αὐτὸ τὸ ἴδιον θέμα μετὰ τῆς ἀναπτύξεως του εἰς τὴν Giacona προγιγνώσκεται εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τοῦ Corelli, ἀπὸ τοῦ I μέχρι τοῦ V, ὅπως ἀναφανῇ εἰς τὸ τέλος τούτου μεθ' ὅλης τῆς μελαγχολικῆς γαλήνης τοῦ ὑπερόχου μεγαλείου του.

Τούναντίον, διὰ νὰ πλουτίσωσιν τὰς «Folies d'Espagne» οἱ ἄλλοι οἱ ἀδενείσθησαν μέρη τινὰ ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ διδασκάλου και ως ἐκ τούτου ἐπήλθεν ἡ σύγχυσις μεταξὺ ἐπακολουθησασῶν ἑξηγήσεων και τοῦ πρωτοτύπου ἔργου.

Μουσικολόγοι τινες διατείνονται ὅτι εὐρίσκουν τὴν ἀρχὴν τοῦ θέματος τῆς «Follia» εἰς ἀρχαῖα τεμάχια κωδωνοκρουσίας ἔτεροι θέλουσι μάλιστα νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ πρωτότυπον εἰς παλαιοὺς ἥχους ἰσπανικούς ή πορτογαλλικούς. «Ἐν πρᾶγμα ἐκπλήσσει εἰς ταύτας τὰς ἐπιμόνους ἀναζητήσεις: διὰ νὰ ἑξῆγησουν τὴν πηγὴν τοῦ θέματος τῆς «Follia» πῶς δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ «Canus firmus», η εἰς τὰ παλαιὰ ἔβραικά ἄσματα (Kol Nidré, παραδείγματος χάριν) η πῶς δὲν ἐπανήλθον εἰς τὴν ὥραιαν ἐποχήν, ητις προηγεῖται ἐτῶν τινῶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἔργου τούτου, (ἐποχὴν δοξασθεῖσαν ὑπὸ τῶν Vitali, Buonocini, Bassani, Tonelli, Vivaldi) και ἐνῷ ἐξετάζοντες συνθέσεις τινας τῶν διδασκάλων ἐκείνων δὲν ἑξῆταιν ἐὰν ἐκεὶ ὑπάρχῃ ὁ πυρήνη, ἐκ τοῦ ὅποιου ἐξῆλθε τὸ τόσῳ διαμφισθητούμενον θέμα.

Ἡ φρονιμωτέρα ἑξῆγησις δὲν θὰ ἡτο νὰ ἀποδώσουν εἰς τοὺς συγχρόγους τοῦ Corelli η εἰς τοὺς ὀλίγον προγενεστέρους διδασκάλους τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τῆς ἐμπνεύσεως τούτου τοῦ θέματος; Καὶ δὲν θὰ ἡτο λογικὸν και φυσικὸν συγάμα νὰ μὴ βλέπωμεν ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ πλάνῃ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Corelli πρὸς ψυχαγγημάτι ἐθνικὸν η ὄργανικὸν η σύμπτωσιν ὄντωντος, προσρχομένην ἵσως ἐκ τῆς ἀρχαῖας ἵταλικῆς ὄρθογραφίας, ητις ἔγραφεν ἀδιαπρίτιως Folia ἀντὶ Follia (ἐξ οὐ πιθανῶς ὁ συγχειμένος χαρακτηρισμὸς τῶν Folies d' Espagne).

Ο σκοπὸς τῆς παρούσης ἔργασίας δὲν εἰναι νὰ ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς μουσικῆς ἐτύμολογίας, ἀλλὰ νὰ ἀρωμεν πλάγην ἐπὶ πολὺν χρόνον διαδεδομένην, ητις ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν συγγραφέα τὸν καρπὸν ἐνὸς μουσικοῦ εὐρήματος ἀληθῶς σπουδαίου διὰ τὴν ἐποχήν πλάνη ὀλεθρία δι' ἔργον διπερ χαράσσει νέαν ὃδὸν και πλουτίζει τὴν φιλολογίαν τοῦ βιολίου δι' ἐνὸς νέου εἴδους: τοῦ περιγραφικοῦ. Ἀλλως τε, διλίγον ἐνδιαφέρει ἐὰν τὸ θέμα τῆς Folia ἀποδίδεται δικαίως η ἀδίκως εἰς τὸν Corelli: τὸ οὐσιώδες εἰναι νὰ μὴ συγχέωμεν τὴν περιγραφικὴν ἑννοίαν τοῦ ἔργου του μὲ τὰς Folies d' Espagne.

Ἡ «Follia» ἐν τῇ ἀρχικῇ ἐκδόσει δὲν ἔχει εἰ-

σαγωγήν. Φρονῶ ὅτι τοῦ διαπρεποῦς ἔργου τοῦ Corelli ὁφεῖται νὰ προηγήσται εἰςαγωγὴ ὑφους δαψιλοῦς και χαρακτήρου τολμηροῦ, ητις ἐν ἀντιθέσει, θὰ προητοίμαζε τὸ σκυθρωπὸν και σχεδὸν πενθιμον περιβάλλον, ἐν ἐτῷ διποίῳ μέλλει νὰ ἐκφρασθῇ τὸ θέμα.

Θέμα θαυμάσιον ὅπερ ἔκτυλισσεται μακρὸν και μελαγχολικόν θέμα ὁδύγης σιγανῆς και γονηρᾶς, ην οὐδὲν δύναται νὰ καταπράγη, οὐδὲν νὰ θεραπευσήρ.

Παράπονον θεῖον, διπερ διασκορπίζεται μετὰ δαιμονίας τέχνης εἰς ὅλον τὸ ἔργον, ὑφ' ὅλας τὰς μορφάς, μεθ' ὅλων τῶν φθόγγων, τῶν ὄρμῶν, τῶν θλίψεων και ὅλων τῶν ἀπογοητεύσεων, αἵτινες ἐπίκραναν αὐτὴν τὴν ἀσύγκριτον φύσιν τοῦ μεγάλου Arcangelo.

Αὐτὸ τὸ ἔργον εἰναι ὅλη ἡ ζωὴ του· τὰ λοιπά, ἔλεγεν: «ὅνειρα, χλεύη, ὑποταγή». Ως ἐκ τούτου ἑννοήσας τὴν περίσσον τῆς πικρίας και τῆς ἀπογοητεύσεως, καθ' ἧν ἐγράφη ἡ σονάτα αὕτη, ἀφέθην εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παραφράσω τὰς ἴδιας τοῦ συγγραφέως, νὰ μεταφράσω, ἐάν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ οὕτω, τὴν ψυχικὴν κατάστασιν συνθέτων εἰς Εἰσαγωγὴν και εἰς τινα μέρη τοῦ ἔργου τὴν λυπηρὰν περίσσοδον, ητις ἔδωκε ζωὴν εἰς ταύτην τὴν γονηρούσσαν ἔμπνευσιν. Τούτου ἑνεκεν ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ μεταφέρω εἰς do # τὸ do # τοῦ δευτέρου και ἑβδόμου μέτρου τοῦ θέματος και νὰ τὸ ὑπόσημειώσω δι' ἀρμονιῶν ἐποχῆς προγενεστέρας τοῦ ἔργου, διπερ ἐνισχύσω τὴν ἐκφρασιν τῆς σκοτεινῆς χάριτος και γ' αὐξήσω τὴν ἀπατηλήν κατήφειαν.

Εἶναι δύσκολον εἰς μουσικὸν ἐπηρεαζόμενον ἀκουσίως του ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἀρμονίας και ἀναπτύξεις, διπερ θεῖη ἔργον τόσον μέγα και ὑφους τοσοῦτον εὐχριγοῦς. Οσαύτως, αἰσθανόμενος τὴν δυσκολίαν ἐπέσπαλον εἰς ἐμαυτὸν νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶ η ὅσφ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον τῆς αἰσθητικῆς τοῦ ἔργου δανειζόμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν Corelli τὰς φράσεις πρὸς ἀνάπτυξιν ταύτης τῆς εἰσαγωγῆς. Αὕτη συγδύαται μὲ τὰ πρῶτα μέτρα τοῦ θέματος τῆς Folia, ἀλλὰ κυρίως ἐρείστεται ἐπὶ τοῦ Conliuino και τοῦ μελωδικοῦ γήματος μιᾶς Corrente, ην ἐξ ἐπεισοδείου εἰσήγαγον εἰς τὸ ἔργον (και ητις ἀνήκει εἰς τὸ β'. ἔργον, εἰς τὰς Sonates τας ἐκτελουμένων ὑπὸ δύο βιολίων και ἐνδὲ βαθυχόρδου. Πολύτιμον μικρὸν ἀριστούργημα μαργαρίτης γλυκύφθογχος ἀντανακλῶν τὰς λατρευτὰς χάριτας τῆς τόσον αγαπώσης και διαχυτικῆς ψυχῆς τοῦ Corelli. Κειμήλιον πολύτιμον, τὸ ὅποιον φέρει ως ἀκτίνα ἐλπίδος τὴν εὐεργετικὴν τοῦ γαλήνην εἰς τὸ ἐνδόμυχον δρᾶμα τὸ ὅποιον τὸν περιβάλλει.

Ἄγνωμ ἐάν θὰ ἑννοήσωσι τὸ αἰσθημα, τὸ ὅποιον μὲ ὀδηγήσει εἰς τὸ νὰ παρεμβάλω αὐτὴν τὴν Corrente εἰς τὸ σύνολον τοῦ ἔργου. Δὲν βλέπω, δὲν εὐρίσκω καταλληλοτέραν θέσιν δι' αὐτὸν τὸ ἀληθῆς κόσμημα εἰμὴ τὴν θαυμάσιαν ἀδάμαντοθήκην, ἐντὸς τῆς ὅποιας ἀπανθίζει, τόσον συγδέεται και συγχνεύεται μὲ τοὺς φθόγγους, οἵτινες τὸν ἀπαρτίζουσιν. Φάνεται ὅτι η εἰμαρμένη τὸ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Corelli, ἵνα κατευάσῃ μίαν ἡμέραν τὴν ταραχώδη ψυχήν του και τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ εμρη εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς τέχνης του τῆς τόσον ἀδόλου και ἀγνῆς

τὴν ὑψίστην παρηγοράν κατὰ τὰς μακρὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς του.

Ἡ δὲ λίγον μακροσκελή; αὐτῇ ἐξήγησις ἡτοῖς ἀναγκαῖα τόσῳ διὰ τὴν κατανόσιν τῆς ἐπιγειροῦσθείσης ἔργασίας ὅσῳ καὶ διὰ νὰ δικαιοιογηθῶ διὰ τὸ τοιοῦτόν μου θάρρος. Ἐν τούτοις, ἡ συνείδησίς μου ὡς μουσικοῦ μοὶ λέγει δὲ τὸ ἐὰν μὲν δὲν ἐπράγματοποίησα πᾶν ὅ.τι ἐδικαιοῦντο ν' ἀναμένωσι ἐκ μᾶς τοιαύτης ἔργασίας, οὐχ ἡτοῦ δύμας δὲν ἐμείνατα, εὕτε ἐβεβήλωσα τὸ ἔργον τοῦ Corelli. Ἰσως

θὰ μοῦ μεμρύθωσιν τὸ ἐκτενὲς τῆς Εἰσαγωγῆς, τὴν εὔρυτητα, ἥν ἔδωτα εἰς τὸ μέρος τοῦ βιολίου, τὴν παρεισαγωγὴν μερικῶν ποικιλιῶν τῆς συνθέσεώς μου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Corelli. Προβλέπω καὶ ἀντιλαμβάνομαι τὰς κρίσεις, τὰς ὄποις αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἔργασίας δύναται νὰ προκαλέσῃ. Μίχη μόνη γράφασιν ἔχω: τὸν ἀπεριόριστον θαυμασμόν μου διὰ τὸν Corelli.

GESAR THOMSON

← ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ →

Noi sem' venuti al luogo on io l'ho detto
come vedrai le genti do lorose.

Dante

I

ΙΑ πρώτη τῷρα φορά ἀπὸ τὴν ὑψη τῶν ἐνεπικῶν φρουρῶν λημονοῦμαι πρός τὰ πρόσωπα βάθη τῶν ἀνατολῶν, πρὸς τῆς κατάπυκνης ἀκρογιαλᾶς τὴν οκιερή ήρεμα.

Κάποιον μακροῦν πυλώνων αἱ λευκαὶ γραμμαὶ, μιᾶς ποιητῆρης μαρμαρίνης ἀδμονίας χανούμενης οτοῦ γαλανοῦ ἀπέριον τὰ μακρονὰ βάθη η οκηγορόφασία μὲ πλαγὴ καὶ τὰ μυστήρια τῶν θύντων περασμένων καιρῶν μοῦ φέρονταν τὸν ἀντίλαο καπλοίων πενθαμένων στεγάμηδν, ποῦ οκορπάται γύρω καὶ πέραν τοῦ λευκοῦ ἀνακτόρουν.

Πενήντα χιλιάδων τριακταφυλλῶν τὰ μαραμένα πέταλα κλαίτε στὸ γοῦ μον μὲ τὰ πεδαμάμενα μῦρά των στοὺς ἔσχημους κήπους τὰς ὁρας τῶν γυντῶν, ποῦ θλιμένα προσεγγίζονταν τὴν χαμένη οκιά εἰς τῶν πρασίνων στοῶν καὶ τῶν μαρμαρίνων ἀνδήλων τὴν ποιητικὴ στοπή.

Τὴν μυστικὴ ουμφωνία ἀκούω τῶν ἀνέμων στῆς ὅπεις τῶν δεπτικῶν κυπαρισσούδων, ποῦ ἀλόγιστα ἀνατείνονται πρὸς τὴν ὑψη καὶ λημονοῦνται σὲ κάποια φανατικὴ προσευχὴ πρὸς τοῦ μακρυνοῦ βοάχον τὴν γραντιώδη κορύνφη.

Καὶ μόνος σκέπτομαι τὴν οκιά καὶ πονῶ ποῦ σε λίγο μονάχη θὰ πλανηθῇ μυστικὰ πίσω ἀπὸ τῶν κυπαρισσῶν τὰς βαρείας οκιάς καὶ τῶν μακρονῶν ἀνέμων τὸν ἀπόκομο όρονθο.

Οἱ λίγος τῶν βυθῶν καὶ τῶν στοιχείων, η φωνὴ μούη ποῦ γιθάνει ἐδῶ τῷρα παράσσει τὴν ψυχήν μον, ἐν φιλίᾳ σκιά πυκνή καὶ βαρεῖα κάποιων μαύρων ρεφῶν ποῦ αἰωδούνται στὰ ὑψη ἐκτείνεται, καὶ σύρει, ἐπάνω τῶν κάμπων καὶ τῶν βουνῶν τὴν βραδυνὴ γαλήνη . . .

II

Οἱ κρότος τῶν βημάτων μον ταράσσει τὰς ἥχοντας αὐτὰς ποῦ ἀνέδωσαν τὸ ἐλαφόδον όρος στοιχείων βημάτων τῆς ψυχῆς, ποῦ ἐσύρθη καὶ ἐκάθησε καὶ στέναξεν εἰς τῶν ἐφήμων τῷρα αἰδονοῦσῶν τὴν παγερὰ ήρεμα.

Μέσα εἰς τοῦ μυστικοῦ παρεκκλησίου τὴν βαθειὰ γαλήνη καὶ τὸ ἀπόκομο φῶς αἱ οκιαί δέονται.

Γιὰ μὰ στιγμὴ κάποια ἀκτὶς ἔρχεται νὰ πλανηθῇ στὴν ὁλοταῦ φορητὴ τὸν Ναζωραϊόν καὶ τὸ θεῖον βλέμμα παρηγόρον καὶ ἐπιεικὲς φαίνεται ν' ἀτενῆη στὸ βύθος ἵνως γονκλινής καὶ λυπημένη παραστέκει κάποια μορφὴ καὶ εὐλαβῆς οὐρομαὶ πρὸς τὰ διπλῶ, ἐν φιλίᾳ μονδόφ φῶς τὸ κάρδο φιλέπω τὸν σκοτωμέρον τὸν Μάγιστρον.

Αγγελοι εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας τῶν παλαιῶν οὐρανῶν κυνοῦνται εἰς τῶν τούχων καὶ τῶν δρόφων τὰς παραστάσεις, ἐν φιλίᾳ θὲα τῶν ἐρώτων γεννᾶται ἀπὸ τῶν κογχιλῶν καὶ τῶν κυμάτων καὶ φέρεται μ' ὀλην τὴν ὀκάνειον συνοδίαν τῆς.

Ο ἥρως τῆς Τροίας τικητῆς ἀναβῆῃ διὰ ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τὸν γιλανὸν οὐρανὸν τὰς τούχων πράσινα βάθη τῶν μυστῶν κήπων, ἐν φιλίᾳ δυνατοῦς τεκνός δυνάμεων πενθαμένος ἀπὸ τὸν θρύλλο καὶ τὴν τέχνην ἀρίστην νὰ σύρεται ὑπὸ τὸ δρόμα τὸν θριάμβον.

III

Καὶ τῷρα ἔξω, οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ δὲν ἀπέθανον καὶ αἱ μοδοὶ φυγάδες ἔχουν γυροῦσι. Υπὸ τὰ προστύλια ποιηταὶ καὶ οօφοι τὸν μαρμάρου γεμίζουν τὸν γύρω ἀέρα μὲ τὰ μυστήρια τῶν θρύλλων πενθαμένων καιρῶν.

Τὰ μαργαὶ καὶ γκλιδιώματα μὲ τὰς χρυσίνους δεσμοὺς των, δαγκέλλιμα πλέγματα, ἀνδηρα καὶ κλιμακαὶ περιζώνουν, ἐν φιλίᾳ θεοῦ Μυσταγοροῦ πρόδη; τὰ μαρμάρινα περιστύλια μὲ τὴν δύναμιν γαλήνην τῶν φραύλων κεφαλῶν των ἀνατείνουν εἰς λαμπαδίνους στάσεις στοὺς μαρμαρίνους ἀναβαθμούς τῶν λευκῶν κλιμάκων τὰ παλλόμενα μέλι των.

Εἰς τὰς τοιχογραφίας δὲ Περσεὸς σωιὴρ παλαίσι καὶ γυκά. Προμηθεῖς καὶ Οφεῖς τῆς δύδνης θρηνοῦν τὰ τραγικὰ πάλην των, ἐν φιλίᾳ τυφλῶν ποιητῶν, τὰς ψάλτες ψάλλει τὸ ἔπος τῶν αἰώνων.

Ὑπὸ τὸν κίονας καὶ πρὸς τὸν κήπον κινοῦν τὰς ἀβράς γραμμὰς τῶν ἐλικωνίων σωμάτων των εἰς θαυμάκας στάσεις, ἐν φιλίᾳ κήπους τὰς τροπικὰ λογχίζουν τὸν ήρεμον γύρω ἀέρα καὶ χάλκινοι δρομεῖς ταρνύντων τὰ σφυρογλατημένα μέλι των, ἔτοιμοι νὰ κινήσουν κάποιας ἀσύλιτης ἀλητῆρης λημονεῖται εἰς δλόσαρκον ἀναπάνουσιν, ἐν φιλίᾳ Ροδόλφος, καντίλος τοῦ μέλλοντος, ἀμέριμνος στηρίζεται στὴν κώχην τῆς μαρμαρίνης λεπίδων των.

Οἱ Τελτώρες βυθίζουν καὶ τῷρα διπλῶς ἄλλοτε τὰ χν-